

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Multi in prosperitate constituti Deo resistunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

§. 2. Multi in prosperitate constituti Deo resistunt.

CVm verissima sint, quæ diximus: aded tamen est deprauata hominis naturæ propensio post peccatum; vt ex ipsismet bonis soleat elicere mala; & ex beneficijs diuinis quæ sunt alijs per se ipsa aptissima media, ad infinito benefactori obsequendum, occasionem accipiat, eundem offendēdi. Nam bonorum temporalium abundantia & prosperitas, quæ Deus hominem inuitat ad pœnitentiam, efficit in peccato magis pertinacem: obstruit enim eius aures, ne inspirationem diuinam admittat; claudit oculos, ne proprium periculum videat; indurat voluntatem, ne diuinis impulsibus emollecat; compedes adhibet pedibus, & manicas manibus, ne in via virtutis progredi possit, Dominum ad ea vocantem sequendo. Denique cupiditate sua inordinata ita illum inebriat, vt æternorum bonorum obliuis, temporalibus ac perituris solum attendat. Quemadmodum ad viuum depicta res est in tribus illis ad cœnam magnam inuitatis, & sese excusantibus. Primus enim dixit: *Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam.* Alter dixit: *Inga boum emi quinque & eo probare illa.* Et alius dixit: *vxorem duxi, & ideo non possum venire.* Quamuis enim res illæ omnes erant licite, amor tamen ad eas aded fuit inordinatus, vt diuinæ Vocationi inuitanti earum causa restiterint. Quod si ad conuiuium illud ituris necessarium fuisset, villam relinquere, boues vendere, & vxorem omninò deserere; non fuisset culpabilis aded & inciuilis excusatio ac resistentia: sed cum non cogèrentur illis renunciare: horrenda fuit impudentia, certumque signum, quod à proprio amore captiui tenerentur: qui se à tanto conuiuio excusarunt, vt paulò diutius immorarentur in lustranda villa, probandis bobus, & familiariter cum vxore agendo: conculcantes, quæ erant alijs obligatoria, propter minus rectum vltimilicitorum. Quemadmodum enim homines non alieno tantum vino inebriantur, sed etiam proprio; si nimium bibant: Ita non solum negligunt obligationes, quibus DEO sunt obstricti, ob rerum prohibitarum cupiditatem; sed etiam ob paruum vltimilicitorum vltimilicitorum. Quod si tantum malum affert minus rectus hic vltimilicitorum vltimilicitorum, inanes desiderans honores? & concupiscentia oculorum, alienas desiderans diuitias? & concupiscentia carnis appetens prohibitas voluptates? ô execrandas concupiscentias: quæ homines cœlestibus bonis exuitis, aduersus DEVM rebelles, sibi que ipsi crudeles facitis! ô quæ fuisset rectum, quod DEVS N. D. huiusmodi cupidos rebus illis professis spoliaret, quibus ne ad conuiuium accederent, impediebatur: vt ablata prosperitate, quæ victos illos detinebat, & in aduersitate cõstituti, lubetes accederent, & quod p̄cipiebatur, exequerentur. Sed iustis suis iudicijs DEVS non eam seueritatem, sed multò terribiliorem aliam, et si ipsis mi-

Prosperitas
nouerca
virtutis.

Luc. 14.
18.

Med. 56. 3.
Par.

Etiã licit
is abuti
possumus.

1. I. 2. 16

c Luc. 14.
24.
Non punire
maxima
pena est.

d Isa. 26. 10.

Serm. 42.
in Cant.

g Psal. 2. 11.

f Hab. 3. 2.

g Psal. 9. 3.

in 16. c. Eze.

nus notā, adhibere voluit, dicens: *c neminem illorum, qui vocati erant gustaturum ipsius cenam.* quasi permittens, illos temporalibus prosperitatibus frui, quas spiritualibus praeulerunt, cum iactura bonorum aeternorum: quod non ipsius DEI in eos studium, sed odium; non misericordia, sed ira censenda est: quamvis mundanorum hominum iudicio misericordia existimetur: qui plures faciunt, corporis miseria, quae temporalis est, carere; quam animae, quae erit aeterna: quamvis & corporis postea erit aeterna. Haec illa est supremi Iudicis, tremenda sententia, dicentis: *d misereamur impio, & non discei iustitiam: in terra sanctorum iniqua gessit, & non videbit gloriam Domini.* non optanda, sed tremenda haec est misericordia, quae potius est terribilis ira: tunc enim (ait S. Bernardus) magis irascitur DEVS, cum non irascitur, aut iram suam nobiscum dissimulat: Misericordiam hanc ego nolo; super omnem iram, miseratio ista, sepiens mihi viam Iustitiae. Satius profecto mihi, iuxta Prophetam consilium, e *apprehendere disciplinam, ne quando irascatur Dominus, & peream de via iusta.* Volo, irascaris mihi, Pater misericordiarum, sed illa ira, qua corrigis deum, non qua extrudis de via. Illud tua nobis benigna animaduersio parit, hoc formidolosa nutrit dissimulatio. Non enim cum nescio; sed cum sentio, te iratum, tunc maxime confido propitium: etenim *ferum iratus fueris, misericordia recordaberis.* sic enim David, *g Deus, inquit, tu propitius fuisti eis, & ulciscens in omnes adinventiones eorum.* Moysen enim loquitur, & Aron, atque Samuelem: & illam ultionem, appellat propitiationem, eod quod eorum DEVS non perpercerit excessibus. Ostende, DEVS meus, quod me tanquam pater ames, corripiens me ob culpas meas, ut ab eis me liberares. Ne auferas zelum tuum a me, ne simul etiam auferas amorem, & e tua domo me dimittas. terret me vehementer tremendum illud verbum, quod adulterae Ierusalem es locutus: *auferetur zelus meus a te, & quiescam, nec irascar amplius.* O iram terribilem, iram sine misericordia! quae ira cum hac potest comparari? quae ira hac terribilior esse potest? maxima infelicitas alicuius mulieris habentis maritum nobilem, diuitem, ac potentem censetur, ea qua dato illi libello repudij e domo a marito eijcitur, deponente omnem illius curam in posterum, tanquam eius rei, quae ad illum amplius non spectat. Quando enim illam domi habebat, gerebat eius curam, zelabat honestate, excessus reprehendebat, de omnibus necessarijs ei prospiciebat: quia, ut suam habebat: sed, facto diuortio, omnem hanc curam deponit, nec aliter eam, quam alienam aspicit & extraneam. Hoc eodem modo habet se DEVS erga animas, cum illa pudorem amittunt in suis sceleribus, habentque frontem meretricis. Agit, inquit S. Hieronymus, cum eis tanquam cum reprobis, & aegrotis illis, de quorum sanitate est conclamatum: permittens eos viuere iuxta sui palati appetitum, & sequi suas

concupiscentias sine fræno. Et quemadmodum dicitur in libro Machabeorum: *ipatienter eos expectat, ut eos, cum iudicii dies aduenerit, in plenitudine peccatorum puniat, acerbioribus multò supplicijs: hac enim conniuētia aucta sunt eorum culpa.* Electas verò animas, quæ tanquam eius sponsa in ærenis eius palatijs sunt mansuræ, attentioni cura zeloq; tractat; ideoq; cum videt temporales prosperitates eas in suis peccatis detinere, misericorditer castigans, eas, ut remedium adhibeat, aufert.

§. 3. *Vocatio per aduersa.*

EX his quæ dicta sunt apparere incipit diuinæ prouidentia consilium ac dispositio in vocandis & excitandis pulsu aduersitatum eis, qui prosperitatum occasione aures suas obdurabant. Qua dispositione vsus est quondam erga ipsam ciuitatem Ierusalem, figuram videlicet animarū, quæ cum vitijs suis arctum fœdus inierunt, quæ Ierusalem, ut ait Propheta Oseas dicebat: *a vadam post amatores meos, qui dant panes mibi, & aquas meas, lanam meam, & linum meum, oleum meum, & potum meum.* quasi diceret: volo seruire idolis gentium, qui mihi fauent; meque magna prosperitate, bonorumque temporalium abundantia ditant. & Dominus ad eam; *ecce ego sepiam viam tuam spinis, & sepiam eam maceria, ut semitas tuas, etiam tritillimas, non inuenias. & sequeris amatores tuos, & non apprehendes eos; & queres eos, & non inuenies. & tunc dices apud te ipsam: vadam & reuertar ad virum meum priorem: quia bene mihi erat tunc. Et quia nescisti, quod ego tibi dedisse frumentū, & vinū, & oleum, & argentum, & aurum, quæ obtulisti Baal. Idcirco conuertar, & summam frumentum meum, & vinum, & liberabo lanam meam, & linum meum. quæ operiebant ignominiam tuam.* Hæc idea est diuinæ gubernationis, ita misericordia plenæ, ut tamen nihil Iustitia desideret. Hæc enim ad Deum clamat, ut te bonis spoliēt; quæ, ut illi seruires, est largitus: si eis illum offendas, eius verò inimico obsequaris. & ipsamet bona ad suum clamant creatorem, ob illatam sibi iniuriam: dum eorum vsum in alium finem detorques, quàm fuerint tibi data: iniuriam enim auro infers & argento, quando ex eis idolum facis, quem tua adoret auaritia; offendis panem & vinum, cum eisdem idolo tui ventris præstas obsequia; ignominia afficis pretiosas vestes, dignitatem, & honoratum officium, cum eis inanem gloriam, tãquam Deum colis: ac denique quamcumque creaturam afficis iniuria, quando pluris eam facis, & plus diligis, quàm ipsum creatorē. Quare, quemadmodum proba & honesta ancilla, cuius herus ea vult abuti, ad Iudicem accedens, petit ab eius potestate liberari, eiusque petitioni datur locus: ita istæ creaturæ clamant suo modo ad Iustitiam diuinam, petuntq; liberari a violentia & iniuria, quam illis infers. quarum clamor exauditur, ferturque iu-

1 Mach. 0
14.

1 Ose. 2. 5.

Iustitia
querela.